

[Ole Bjørn Kraft.]

også et andet, da kunne man stole på, at der var 3 partier her i salen, der stod enige, socialdemokratiet, venstre og det konservative folkeparti, 3 partier, der havde et fælles grundlag for forsvaret, et fælles mål at arbejde for, og ud herfra ville træffe beslutningerne om, hvordan forsvaret skulle se ud — og dette kunne naturligvis give større tryghed, når man ville give en bemyndigelse. Men efter at det radikale venstre har fået indflydelse både på bevillinger og saglige forhold, og da vi kender det radikale venstres udgangspunkt, vil denne form vække stor usikkerhed.

Det er i realiteten aldeles ubestemt, hvem der skal have hals- og håndsret over det danske forsvar. Vi må have mere konkrete udtryk for, hvorledes det danske forsvar skal lovsikres og beskyttes mod uden forhandling i folketinget helt at kunne ændres administrativt. Lad mig tilføje, at den bemyndigelse, man her søger, er så vidtgående, at det endogså er tvivlsomt, om den er helt i overensstemmelse med forfatningens hensigt. Forslaget om det kontrollerende forsvarsudvalg ændrer i denne forbindelse intet ved utrygheden over for følgerne. Jeg kan i denne henseende ganske tilslutte mig, hvad venstres ordfører, det ærede medlem hr. From, for ganske nylig udtalte fra denne talerstol.

Ordene „større effektivitet og kvalitet“ gik igen i den højtærede forsvarsministers fremsættelsestale og findes også i bemærkningerne til lovforslaget. Jeg tror ikke, at en saglig bedømmelse vil give ministeren ret. Det ville ærlig talt også være mirakuløst, om man ved mindre indkaldelser, mindre beredskab, færre enheder og et væsentlig reduceret budget ville opnå større effektivitet for det samlede forsvar. Der er imidlertid 2 områder, hvor effektiviteten kunne have været virkelig øget, men dér er man ejendommeligt nok indtil videre meget tilbage. Man nedskærer flyvevåbenet til næsten halvdelen og forsværer dette med en noget tvivlsom henvisning til de raketvåben, vi vil komme i besiddelse af. Raketvåbenets effektivitet ville blive mangedoblet og afsvække de uheldige virkninger af flyvevåbenets nedskæring, hvis man ville udstyre dette rent defensive våben med atomladning, men det har man jo hidtil

afvist. På samme måde er det gået med depoterne, som jeg havde lejlighed til at udtale mig om ved den udenrigspolitiske debat. De ville betyde en væsentlig styrkelse af vort forsvars effektivitet i en given situation. Det forstod den højtærede forsvarsminister, det udtalte han sig åbent om over for offentligheden, men sagen er nu stillet i bero.

Jeg betragter gennemførelsen af virkelig eksisterende lokalforsvarsstyrker med hurtig mobilisering som en fordel. Men de kan ikke løse de opgaver, som kupeskadrillerne, flyvepladsernes jordforsvar, i øjeblikket løser. Den reducerede linjehærs beredskabsstyrker får herved en yderligere opgave at løse, en opgave, som end ikke den nuværende ordning hidtil har tilgodeset i tilstrækkeligt omfang.

Når lokalforsvaret og beredskabets forhold behandles, må hjemmeværnet med ind i billedet. Det sker ikke ved dette lovforslag; man har tænkt sig, at hjemmeværnets forhold skal ordnes i næste folketingsår. Det kan ikke være en rimelig fremgangsmåde. Hjemmeværnet er en fra forsvaret uadskillelig del, en betydningsfuld faktor i beredskabet, et levende vidnesbyrd om landets forsvarsvilje. Hjemmeværnets frivillige mandskab er allerede tilstrækkelig foruroeligt ved den udvikling, vort forsvar er kommet ind i. Jeg mener, at det vil indebære en stor risiko for tilslutningen til og arbejdsroen i hjemmeværnet at udskyde en beslutning om dettes forhold, til forsvarets hovedlov er gennemført. Det vil også være saglig urigtigt, sådan som tingene ligger i dag. Det konservative folkeparti ser en styrkelse af hjemmeværnet som en opgave, der må løses i forbindelse med forsvarrets nyordning.

Vi har således adskillige for ikke at sige mange indvendinger af saglig karakter. Vi kan ikke give tilslutning til forslaget, som det foreligger. Når vi nu alligevel er rede — og det er vi — til at forhandle og håber på et resultat, der kan skabe en samling omkring forsvaret, er årsagen den, at det mål for forsvaret, som den højtærede forsvarsminister har opstillet, ikke adskiller sig fra vore forestillinger om, hvilket mål det danske forsvar stræber frem imod, og det må derfor for os som for ministeren og regeringspartierne være en pligt at under-